

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 302/21
18.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Наде Хаци-Перић, председника већа, Миленка Цвијовића и Маје Илић, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганцић, записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство из члана 113 КЗ у покушају у смислу члана 30 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Ановић Бојана, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву К.29/20 од 23.02.2021. године, на седници већа одржаној у смислу члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Ановић Бојана, у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, уредно обавештеног, дана 18.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ановић Бојана, па се пресуда Вишег суда у Панчеву К.29/20 од 23.02.2021. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву К.29/20 од 23.02.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство из члана 113 КЗ у покушају у смислу члана 30 КЗ, па му суд применом напред наведених законских прописа и одредби чланова 60 и 62 КЗ, претходно утврђује за кривично дело убиство из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ казну затвора у трајању од 7 (седам) година и раније изречена казна затвора у трајању од 3 (три) месеца по правноснажној пресуди Основног суда у Панчеву број 3 Кн.62/18 од 11.10.2018. године, узима се утврђеном, па га суд применом наведених законских одредби и одредби чланова 4, 42, 43, 44, 45, 54 и члана 62 КЗ, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 2 (два) месеца, у коју се урачунава време проведено у притвору од 22.01.2020. године, када је лишен

слободе, па до упућивања на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе, као и време проведено на издржавању казне затвора по пресуди Основног суда у Панчеву број 3 Ки.62/18 од 10.01.2020. године до 22.01.2020. године.

Оштећена СС упућује се да имовинскоправни захтев за накнаду штете у целини може да остварује у парничном поступку.

На основу чланова 261, 262 став 1 и 264 став 4 ЗКП, ослобађа се окривљени АА дужности да накнади трошкове кривичног поступка, трошкови који су настали у истражном поступку пред Вишим јавним тужилаштвом падају на терет буџетских средстава Вишег јавног тужилаштва, трошкови настали пред судом падају на терет буџетских средстава суда.

Посебно решење о висини трошкова донеће председник већа када се ти подаци прибаве.

Обавезује се окривљени да накнади трошкове поступка који се односе на награду пуномоћника оштећене СС, адвоката Весне Мартиновић и посебно решење о висини трошкова донеће председник већа када се ти подаци прибаве.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Ановић Бојан, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама, са предлогом да другостепени суд побијано решење преиначи, те окривљеног АА огласи кривим за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 КЗ и казни по закону, уз примену одредаба које се односе на особито олакшавајуће околности на страни окривљеног или пак нападнуту пресуду укине и у целиности врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду, у свом поднеску Ктж.бр.343/21 од 09.04.2021. године предложио је да Апелациони суд у Београду одбије као неосновану жалбу окривљеног АА, адвоката Ановић Бојана и потврди пресуду Вишег суда у Панчеву К.29/20 од 23.02.2021. године.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Ановић Бојана, у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, уредно обавештеног, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављене жалбе, имајући у виду и предлог Апелационог јавног тужилаштва у Београду из напред цитираног поднеска, након што је првостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, нашао:

Жалба је неоснована.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка и указује да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и разлoзима саме пресуде, разлoзи о одлучним чињеницама који су у њој наведени су нејасни и у знатној мери противречни, а о одлучним чињеницама

постоји знатна противречност између онога што се наводи о разлозима пресуде о садржини исправа и записника, о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника.

Наиме, по ставу жалбе нејасно је на основу чега првостепени суд налази да је окривљени починио дело из члана 113 КЗ, како је наведено у оптужници Вишег јавног тужилаштва у Панчеву Ктo.бр.30/20 од дана 03.07.2020. године, затим утврђено у изреци побијане пресуде да је "дана године у временском интервалу од 11,00 часова до 15,40 часова у покушао да лиши живота друго лице, тако што је у стању битно смањене урачунљивости најпре дошао до куће своје таште СС1 у којој се налазила његова супруга, оштећена СС из Панчева..." при чему у чињеничном стању изреке нападнуте пресуде првостепени суд није дао чињенични опис радњи извршења кривичног дела које се ставља на терет окривљеном, а које се односи на чињеницу да је окривљени покушао да друго лице лиши живота, односно није назначио које то радње извршења на страни окривљеног упућују на основаност закључка суда у изреци нападнуте пресуде да је окривљени хтео да лиши живота оштећену.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени овога суда првостепена пресуда је јасна и разумљива и садржи разлоге о одлучним чињеницама из којих се поуздано закључује како је окривљени извршио предметно кривично дело и које је радње предузео ради његовог извршења. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице извршења кривичног дела и како их је првостепени суд ценио, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснива његово утврђење и закључци.

Жалбом браниоца окривљеног побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да првостепени суд погрешно закључује да је окривљени приликом извршења кривичног дела поступао са директним умишљајем као обликом кривице. Наиме, да је окривљени имао намеру да оштећену лиши живота он је критичном приликом могао неометано то и да уради, имао је довољно времена и прилика да оштећену лиши живота да је то била његова намера и то од тренутка када је ушао у кућу оштећене па надаље. Међутим, он је својевољно прекинуо са доношењем повреда из разлога што његов умишљај није био уперен на лишење живота. Истиче се да сама тежина повреда нанетих оштећеној, као ни њихова бројност, нити средство којим су нанете, не представљају битан елемент кривичног дела које се окривљеном ставља на терет, већ је потребан и умишљај уперен на лишење живота, док првостепени суд погрешно користи тежину телесних повреда и њихову бројност како би оправдао неоснован закључак да је окривљени поступао са директним умишљајем. Суд је психичко стање окривљеног ценио на основу лекарског налаза и мишљења вештака неуропсихијатра Ђурђев Бранислава од 11.02.2020. године о стању душевног здравља АА на тражене околности. Међутим, суд није на несумњив начин утврдио да ли је окривљени приликом критичног догађаја уопште био урачунљив, из разлога што је прихватио налаз и мишљење вештака у ком се код психолошког основа за постојање урачунљивости наводи да је окривљени смањених али не у битној мери способности да схвати значај свога дела, док је окривљени био битно смањених могућности да управља својим поступцима. Првостепени суд у нападнутој пресуди није утврдио чињенично стање и иста се своди на обично излагање процесног материјала уз одсуство било каквих закључака суда усмерених ка утврђивању чињеничног стања.

Међутим, насупрот овим жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду као другостепени налази да је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа и то одбране окривљеног АА, исказа сведока СС2, исказа оштећене СС, исказа сведока СС1, те изведених писмених доказа, све одлучне чињенице довољно расветлио и чињенично стање како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности дела у свему потпуно утврдио и за свој чињенично-правни закључак дао довољно јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, а који се жалбеним наводима браниоца окривљеног не доводе у сумњу.

Наиме, чињенично стање првостепени суд је по налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног, правилно и на несумњив начин утврдио пре свега на основу исказа сведока оштећене СС, која је током трајања поступка на јасан, прецизан и недвосмислен начин описивала радње извршења дела које је окривљеном стављено на терет, те је описала период у којем је живела са окривљеним, околности у којима је живела са окривљеним и поред бројних аката психичког и физичког насиља које је примењивао према њој, као и догађања која су се десила критичног дана непосредно пре напада од стране окривљеног, те веома детаљно описала и сам напад онако како га је видела и доживела, који је суд правилно анализирао и прихватио као доследан и убедљив, а који исказ је поткрепљен и другим доказима, првенствено медицинском документацијом о телесним повредама оштећене, као и налазом и мишљењем вештака медицинске струке.

Правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног АА у делу у коме признаје да је оштећеној нанео предметне телесне повреде, обзиром да ове чињенице међу странкама нису спорне и произилазе из целокупно утврђеног стања ствари, а признање окривљеног поткрепљено је и исказом оштећене СС, исказом сведока који је догађај посматрао из непосредне близине СС2, који је правилно првостепени суд анализирао и исти правилно прихватио, те налазом вештака судске медицине др Ивице Милосављевића и др Марка Митића који су се изјаснили о врсти и тежини свих повреда нанетих оштећеној, те о механизму њиховог наношења.

Правилно је првостепени суд анализирао исказ сведока СС1, мајке оштећене СС, која је изнела своја сазнања о заједници њене ћерке и окривљеног, описујући понашање окривљеног према оштећеној и претњама окривљеног да ће је убити, заклати, децу заклати, побити браћу, док о самом догађају нема непосредна сазнања и исти правилно прихватио, обзиром да је дат јасно, логично и током поступка је неизмењен.

Такође, на основу налаза и мишљења вештака Турђевић Бранислава, утврђено је да је окривљени у време извршења кривичног дела био битно смањено урачунљив услед присуства стања обичног пијанства средњег степена – акутна алкохолна интоксикација алкохолем Ф10.0, због Мешовитог поремећаја личности Ф61-Ментални поремећај и поремећаји понашања због употребе алкохола – Синдром зависности Епизодична употреба – Дипсомантски тип Ф20.26 и због заосталог душевног развоја, Лаке менталне ретардације Ф70.0. Дакле, супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног да суд није на несумњив начин утврдио да ли је окривљени приликом

критичног догађаја уопште био урачунљив, суд је на основу вештачења вештака Ђурђев Бранислава утврдио да је способност окривљеног да схвати значај свога дела била смањена али не у битној мери, док је могућност да управља својим поступцима била битно смањена, те је правним термином он тада био смањено урачунљив али не у битној мери.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, правилно је првостепени суд закључио да је тужилац доказао да је окривљени АА, наносећи предметне телесне повреде оштећеној, предузео радње извршења са директним умишљајем, односно да је хтео да оштећену лиши живота, на начин како му се то ставља на терет, обзиром да је био свестан да између осталог, ножем задаје ударце оштећеној у пределу главе која је витални део људског тела и био је свестан да на овај начин предузима радње којима се човек може усмртити. Наиме, карактер окривљеног и његов интелектуални степен нису искључивали могућност да схвати да, поступајући на описани начин, може окончати живот оштећене, што, узимајући у обзир пре свега место и бројност нанетих повреда, а посебно средство којим су исте нанесене, по правилном налажењу првостепеног суда упућује на закључак да је окривљени у моменту када је предузео радњу кривичног дела био релативно сигуран у такав исход, па је у односу на радњу извршења и последицу поступао са директним умишљајем. У процени свести окривљеног о створеној озбиљној могућности настанка последица – предвиђања смрти и вољној компоненти која се испољава у хтењу или пристанку на наступање исте, према његовом искуству и редовном току ствари, правилно је првостепени суд пошао од објективних околности случаја, те је у том смислу првостепени суд имао у виду да телесне повреде које је задобила оштећена критичном приликом, које су оквалификоване као тешке телесне повреде опасне по живот, узимајући у обзир и бројност повреда и средство којим су нанете, представљају повреде виталног дела тела (повреде нанесене у пределу главе и то убодне ране у десном слепоочном пределу главе у склопу које је настала и фрактура слепоочне кости са мањим фрагментом према можданом паренхиму и знацима минималног крварења испод меких можданих овојница, две ране у чеоном пределу главе и рана испод десног ока, у склопу којих су фрактуре у пределу чеоне кости и прелом предњег зида горњовиличног синуса, те још сигурно више од 10 мањих убодних грана у пределу главе), које по редовном току ствари безусловно доводе до смрти, као и упорност коју је исказао у намери да лиши живота оштећену, која се огледа кроз чињеницу да је задао велики број удараца ножем баш у пределу главе као виталног дела људског тела.

Правилно је првостепени суд, имајући у виду напред наведено, те узимајући у обзир начин и средство извршења - нож који је, имајући у виду део тела на којем су повреде нанесене, апсолутно подобан за лишавање живота, те да је ове повреде окривљени могао предвидети у моменту предузимања радње извршења, а тиме и могућност наступања смрти као последице истих, односно био је релативно сигуран у њено наступање, закључио да је окривљени у моменту наносења повреде у односу на смрт као последицу поступао са умишљајем, односно да је био свестан да предузима радње којим је човека могуће усмртити и да то хоће (директан умишљај), како то тврди јавни тужилац. При томе, правилно је првостепени суд у имао у виду исказ оштећене, која је навела да јој је окривљени рекао да је све њене ствари из његове куће спалио јер јој више неће требати, да је довео на ово место да је закоље, да је ту неће скоро нико наћи, да је прво хтео да јој убије децу, али да се предомислио па је решио прво њу да

убије како би сви њени, укључујући и децу патили, да ће је убити као кера, да је покушала да га смири, да ће све бити у реду, да ће ићи на робију ако је убије, али је рекао да га није брига и да ће тако доказати целом свету колико је воли, да је рекао да нису ни први ни последњи и да се у последње време дешавају породична убиства.

Сходно наведеном, правилно је првостепени суд закључио да је основни покретач окривљеног управо лишавање живота оштећене и сврха његове противправне делатности, дакле, окривљени је свесно и вољно покушао да другог лиши живота, био је свестан свога дела тако што је имао јасну представу онога на шта се одлучио да учини и хтео је његово извршење. Стога правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног у делу у коме негира извршење предметног кривичног дела, наводећи да није имао намеру да убије оштећену.

Имајући све наведено у виду, правилно је првостепени суд дошао до закључка да је окривљени АА, поступањем на већ описан начин, предузео противправне радње за које га је огласио кривим, те су жалбени наводи браниоца окривљеног којима се оспорава чињенично стање, оцењени као неосновани.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у радњама окривљеног АА, ближе описаним у изреци првостепене пресуде, стекла сва законска како субјективна тако и објективна обележја кривичног дела убиство из члана 113 КЗ у покушају у смислу члана 30 КЗ. Стога су неосновани жалбени наводи браниоца окривљеног, којима се побија првостепена пресуда због повреде кривичног закона и указује да се у радњама окривљеног АА за предметно кривично дело не стичу радње извршења кривичног дела за које је оглашен кривим, већ да се ради о кривичном делу тешка телесна повреда и члана 121 КЗ, које је много лакше кривично дело у односу на оно које се окривљеном ставља на терет, имајући у виду да је првостепени суд за своју одлуку о образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које је у свему прихватио Апелациони суд у Београду као другостепени.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом избора кривичне санкције правилно утврдио све околности које у смислу одредбе члана 54 КЗ утичу да казна буде мања или већа и истима је дао одговарајући значај, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио његове породичне прилике – да је отац двоје малолетне деце, а од отежавајућих околности првостепени суд је ценио ранији живот окривљеног – да је осуђиван између осталог и за кривично дело против живота и тела, те исказану упорност у извршењу кривичног дела – да је оштећеној ножем задао велики број удараца, а у вези са тим и повећани интензитет напада на заштићено добро, имајући у виду бројност рана које је задобила оштећена, па је окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 2 (два) месеца, претходно утврдивши за кривично дело убиство у покушају из члана 113 КЗ казну затвора у трајању од 7 (седам) година, те узевши утврђеном раније изречену казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, а по правноснажној пресуди Основног суда у Панчеву број 3 Кн.62/18 од 11.10.2018. године, у коју казну се урачунава време проведено у притвору од 22.01.2020. године када је лишен слободе, па до упућивања на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе, као и да се у изречену казну урачунава

време проведено на издржавању казне затвора по пресуди Основног суда у Панчеву 3 Кн.62/18 од 10.01.2020. године до 22.01.2020. године. По оцени овога суда, тако одмерена казна сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног и степену угрожености заштићеног добра, али неопходна за остварење сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 42 КЗ.

Стога су жалбени наводи браниоца окривљеног, којима побија одлуку о кривичној санкцији и указује да је првостепени суд приликом одмеравања казне пропустио да утврди олакшавајуће околности које стоје на страни окривљеног, као што су чињеница да се окривљени искрено држао пред судом и показао кајање за све што се десило, затим да је признао шта је учинио, али не и правну квалификацију дела које му се ставља на терет, да је током целог поступка сарађивао са тужилаштвом и судом, односно да није одуговлачио, нити на који начин оспоравао и опструирао поступак, већ се држао искрено, затим да је приликом критичног догађаја био у стању битно смањене урачунљивости, да је дело за које је осуђен остало у покушају, као и да по ставу одбране постоје особито олакшавајуће околности на страни окривљеног и да би окривљеном могла бити изречена блажа казна, те да је изречена затворска казна окривљеном превисока, оцењени као неосновани.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-виши саветник
Снежана Доганчић, с.р.**

**Председник већа-судија
Нада Хаџи-Перић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**